

[Per Federspiel.]

desia. Nu har jeg aldrig været af dem, der glædede mig over, at folk blev straffet, men hr. Stinus må ikke glemme, at sanktionspolitikken i Rhodesia afgøres nu engang ikke i Københavns byret; den afgøres på stedet. Og alle beretninger fra Rhodesia viser, at handelen mellem Rhodesia og praktisk talt alle lande flourerer i fuldt omfang. Ved jule-tid var butikkerne i Salisbury fulde af varer fra Paris, London, Frankfurt, og hvor man nu får vestlige fabrikater fra. Der er med andre ord så afgørende huller i hele dette system, at det må være rigtigt at rejse spørgsmålet, om dette sanktionssystem overhovedet tjener noget som helst formål. Det er ofte sagt, at det rammer i blinde. Det rammer befolkningen i disse lande, det rammer aldeles ikke regeringen. Der er ingen, der rejser sig i revolution, fordi en regering bliver udsat for sanktioner. Det er ikke denne debat, der skal være anledningen til det, men det er vel et spørgsmål, om man ikke ved lejlighed burde debattere, om der ikke findes mere effektive midler til at gennemføre de folkeretlige krav, man har. Sanktionssystemet er i hvert fald ganske uanvendeligt.

Endelig vil jeg gøre en bemærkning om det forslag om overgang til næste punkt på dagsordenen, der er stillet af hr. Erik Kragh. Jeg vil meget henstille til hr. Erik Kragh, at han trækker dette dagsordensforslag tilbage. Der er ingen, der kan være uenig i det, der bliver sagt. Meget af det er ordret det samme, der blev sagt, da vi debatterede Vietnam i 1968, så det er altså for så vidt kun en gentagelse.

Jeg kan slutte mig ganske til det, som hr. Per Hækkerup sagde, men jeg vil også bede hr. Per Hækkerup om at skrive sig dette bag øret i andre tilfælde, så vi ikke her i tinget får dagsordener, som i virkeligheden er ganske irrelevante, og som kun tager et enkelt punkt ud af en debat for på en eller anden måde at gøre dette til et politisk spørgsmål. Jeg tror, hr. Per Hækkerup og hans parti ville tjene dette tings forretningsgang, hvis de holdt sig denne læsesætning efterrettelig og modererede deres anvendelse af dagsordeninstituttet. Det samme vil jeg som sagt henstille til hr. Erik Kragh at også han gør, så vi ikke skal have ulejlighed med i virkeligheden at stemme en dagsorden ned, som vi overhovedet ikke

kan være uenige med — en i sig selv barok politisk situation.

Efter en debat, der dog har strakt sig over et større felt end oprindeligt lagt op til af udenrigsministeren, hvor mange synspunkter er blevet belyst, kan det ikke være rimeligt, at det eneste papir, der kommer ud af folketinget efter sådan en debat, er en udtalelse om en lille bitte del af de emner, der er debatteret. Derfor vil jeg endnu en gang anbefale hr. Erik Kragh at trække dette dagsordensforslag tilbage.

Stinus: Jeg skal ikke på dette tidspunkt inlade mig i en diskussion med hr. Per Federspiel om Grækenland og Rhodesia, men nøjes med at erklære mig tilfreds med de af udenrigsministeren fremsatte bemærkninger med hensyn til Grækenland og henviser til mine egne bemærkninger om både Grækenland og Rhodesia.

Jeg vil i øvrigt gerne benytte lejligheden til at sige udenrigsministeren tak for de positive tilsagn både om at ville overveje situationen i Sydafrika og om positivt at ville overveje tanken om i højere grad, end tilfældet er i dag, at drage folketingets repræsentanter til FN-delegationen ind i arbejdet mellem FN-samlingerne.

Jeg skal endelig sige, at det radikale venstre vil stemme imod den af hr. Erik Kragh foreslåede dagsorden.

Gert Petersen: Med hensyn til de bemærkninger, udenrigsministeren kom med til mit indlæg, vil jeg sige, at det hjælper jo ikke meget, at vi, på nuværende tidspunkt i hvert fald, starter med at spille ping-pong med de forskellige argumenter for og imod standpunkterne, og jeg skal afstå fra en større debat nu. Jeg vil blot sige, at jeg i og for sig savnede — men jeg erkender, at det er et meget stort problemkompleks — nogle bemærkninger fra udenrigsministeren vedrørende den oprustningsspiral, som der er alvorlig fare for at verden bevæger sig ind i igen. Jeg nævnte herfra hele diskussionen om ABM- og MIRV-systemer i USA, og ganske vist har vi forhandlinger mellem USA og Sovjetunionen, og man kan naturligvis diplomatisk sige, at det spørgsmål vil man helst ikke udtale sig om, før disse forhandlinger er noget længere fremme og vi ved, hvordan det går, men beslutningerne i